

«Παρεμβαίνοντες...»

Θαῦμα στὸν πόλεμο τοῦ 1940

Ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο

Ἦνας Ἕλληνας στρατιώτης τοῦ Ἀλβανικοῦ μετώπου στὸ Ἔπος τοῦ 1940, καταθέτει τὴν μαρτυρία του γιὰ τὸν ἄγνωστο σὲ ἐκεῖνον τότε, ἀλλὰ γνωστὸ σὲ ἐμᾶς τώρα Ἅγιο Νεκτάριο, ὁ ὁποῖος τὸν

ἔσωσε ἀπὸ βέβαιο θάνατο:

Ἐἶμαι Πειραιώτης. **Μ**όλις ἐπέστρεψα ἀπὸ τὸ ἀλβανικὸ μέτωπο. **Κ**ινδύνεψα. **Δ**ίπλα μου ἀκριβῶς, ἔπεσε μιὰ ὀβίδα. **Ἄ**νοιξε ὀλόκληρο πηγάδι. **Ἐ**κείνη τὴ στιγμή, ἔρχεται ἀστραπιαῖα ἓνας παπᾶς – ποῦ βρέθηκε; – καὶ μοῦ δίνει μιὰ γερὴ σπρωξιά. **Μ**’ ἔριξε στὸ χῶμα, ἀντίθετα ἀπὸ τὴν ὀβίδα. **Γ**λίτωσα, κυριολεκτικὰ ἀπὸ Θαῦμα!...

Ἐκεῖνος, μόλις μ’ ἔσπρωξε, ἐξαφανίστηκε. **Τ**αραγμένος ὅπως ἦμουν, οὔτε ποῦ μοῦ ἔκοψε νὰ τὸν ἀναζητήσω ἐκείνη τὴ στιγμή.

Ἦταν γύρισα στὸν Πειραιᾶ, ἄρχισα νὰ ρωτῶ γνωστούς παπαδες καὶ νὰ κοιτάζω φωτογραφίες ἱερωμένων, γιὰ νὰ βρῶ τὸν παπᾶ ποῦ μ’ ἔσωσε. **Ἀ**νάμεσα στὶς φωτογραφίες ποῦ μοῦ δείξαν, ἦταν καὶ μιὰ τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου!

Αὐτὸς εἶναι!... **Φ**ώναξα ἀνατριχιασμένος...

Γι’ αὐτὸ ἔρχομαι στὸ Μοναστήρι του. **Ἦ**θελα κι ἐγὼ κάτι νὰ προσφέρω στὸ Μοναστήρι του. **Ρ**ώτησα κι ἔμαθα, ὅτι ἔσπασαν τὰ κεραμίδια τους καὶ δὲν εἶχαν χρήματα οἱ Μοναχὲς νὰ τὰ ἐπισκευάσουν. **Ἀ**νέλαβα ἐγώ. **Ἦ**θελα νὰ μποῦν καινούργια ἀπ’ τὴν ἀρχή. **Γ**ι’ αὐτὸ πηγαίνω. **Εἶ**ναι ἡ δεῦτερη φορά.

Ἦταν πρωτοπῆγα, μὲ ὑποδέχτηκαν οἱ Μοναχὲς, δίχως νὰ μὲ γνωρίζουν: **Ἦ**ρθατε γιὰ τὰ κεραμίδια;” μὲ ρώτησαν!...

Τὰ ἔχασα! **Δ**ὲν εἶχα πεῖ τίποτα σὲ κανέναν. **Β**λέποντας τὴν ἀπορία μου, μοῦ εἶπαν: **Ἦ**ρθε χτὲς βράδυ χαρούμενος ὁ Δεσπότης μας (δηλαδή ὁ Ἅγιος Νεκτάριος) καὶ μᾶς τὸ εἶπε!...”

Ἦα πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἐκοιμήθη τὸ 1920, δηλαδή 20 χρόνια πρὶν γίνει τὸ Θαῦμα αὐτό!...

(«Παιδικὰ Φτερουγίσματα»,
Ἀριθμ. 71 / Ὀκτ. 2024)

10.11.2024 ἐκ. ἡμ.,

† Ἁγίων Ὀλυμπᾶ, Ῥοδίωνος κλπ Ἀποστόλων